

“Er is hier echt geen flikker te doen”

Nederland kent veel bijzondere plekken. Hoe vaak zie je niet een plaatsnaam staan die net een beetje anders is dan gebruikelijk. Monster, Waspik, Rochel: zomaar een selectie uit Nederlands opmerkelijkste plaatsnamen. Deze plaatsen hebben altijd onze aandacht getrokken. Mist ging op avontuur en kwam dit keer terecht in Hongerige Wolf. In het kader van het avontuur wordt de reis geheel per fiets afgelegd.

Hongerige Wolf is een gehucht dat vijftien kilometer ten noordoosten van Winschoten ligt. Deze niet gangbare plaatsnaam is waarschijnlijk afkomstig van een herberg, die eind 19e eeuw in die regio gelegen moet hebben. In mijn fascinatie voor Hongerige Wolf sta ik niet alleen. De plaatsnaam sprak zo tot de verbeelding dat de VPRO er een programma naar vernoemde, en in het *Nieuwsblad van het Noorden* (nu *Dagblad van het Noorden*) verscheen een artikel met de naam 'Opmerkelijke plaatsen: Hongerige Wolf'. Ook *Man Bijt Hond* viel de plaatsnaam op; in 2003 en 2004 reisde de redactie van Hongerige Wolf naar Schapenbout (Zeeland) om op die route te kijken wat de mensen aan het doen waren. Het dorp is ook bekend geworden door de zaak rond Richard Klinkhamer. De inwoner van Hongerige Wolf kwam in het nieuws toen in zijn tuin het begraven lichaam van zijn vermiste vrouw gevonden werd. Klinkhamer schreef er een boek over, *'Woensdag gehakt dag'*.

Vandaag is het mijn beurt om Hongerige Wolf te verkennen. Vanaf vertrekpunt Groningen is het een tocht van 40 kilometer. Het is enkel de plaatsnaam die mij richting Oost Groningen lokt. Wat voor mensen wonen er? Wat is er te doen? De lange tocht naar Hongerige Wolf voert me langs typische Groningse dorpen als Slochteren, Zuidbroek en Finsterwolde. Hier geen wapperende Nederlandse vlaggen in de tuinen, maar Groningse. Hier wonen trotse Groningers.

Allereerst besluit ik het hele dorp te verkennen. Binnen twee minuten zit deze bezigheid er al weer op: Hongerige Wolf verdient met verve het predicaat 'gehucht'. De schapen die ik passeer blaten vrolijk naar me, alsof hier nooit iemand komt. Voor de rest is het enige wat je hier hoort de wind die door de bomen en over het gras raast.

DOOR TIM VAN ROMMEL

Hongerige
Wolf
gem. Oldambt

"Rust", zegt Louise Freij (28) als ik haar vraag Hongerige Wolf in drie woorden te omschrijven. Het tweede en derde woord moet ze me verschuldigd blijven. De moeder van twee kinderen is in Hongerige Wolf terecht gekomen door haar man. Voorheen woonde ze in een ander Gronings dorp. "Hij woont hier al sinds zijn achttiende, in het vroegere huis van zijn opa en oma." Ze vindt het fijn wonen in Hongerige Wolf. "Het is hier lekker rustig, dat vind ik echt heerlijk. In vergelijking met vroeger is de gemeenschap wel minder hecht geworden. Er is veel import, vooral veel Hollanders zijn deze kant op gekomen voor de rust die hier heerst. Zo worden de mensen die van uit de Randstad naar Noord-Nederland verhuizen aangeduid in Hongerige Wolf: Hollanders.

De overbuurman van Louise Freij, fotograaf Peter Buiters, lukt het ook niet Hongerige Wolf in drie woorden te omschrijven. "Rust en ruimte", zegt Buiters, terwijl hij zijn gezicht frons om een derde woord te bedenken. Lachend: "Nee, verder kom ik echt niet!" Buiters (56), overal trouw gevolgd door zijn hond Loena, woont al 30 jaar in Hongerige Wolf. "Ik kreeg een baan aangeboden in het nabijgelegen Finsterwolde als docent, dus ben ik in de buurt op zoek gegaan naar een huis. De huizenprijzen in deze regio liggen zo laag, dat ik hier ben gaan wonen. Voor omgerekend 30.000 euro kocht hij zijn vrijstaande huis met een enorme lap grond. Zijn baan als docent heeft hij inmiddels ingewisseld voor die van fotograaf. "Ik ben een, zoals ze dat noemen, sociaal fotograaf. Bruiloften, portretten, bedrijfsreportages, dat soort dingen." Ook Buiters valt het op dat Hongerige Wolf niet meer is zoals vroeger. "De oorspronkelijke bewoners zijn grotendeels weg en ook de trend van individualisering heeft Hongerige Wolf bereikt. Je ziet mensen hekken en poorten voor hun huizen bouwen, ze zijn erg op zichzelf", vertelt Buiters, die zelf een open opriit heeft.

Louise Freij met haar oudste dochter Salissa

Peter Buijter sleutelt onder toezend oog van hond Loena aan zijn auto

Richard Klinkhamer was de achterbuurman van Buijter. "Eigenlijk verbaasde de hele zaak me niets. Ik heb Klinkhamer altijd al een vreemd figuur gevonden. Hij was aan de drank, had fascistische trekjes en leefde vooral binnen", spreekt Buijter vrij nuchter over de moordzaak. Als ik Buijter vraag naar wat de mensen over Hongerige Wolf moeten weten, is zijn reactie: "Niks! Dit dorp moet een goed bewaard geheim blijven, dan blijft het lekker rustig," zegt de vrolijke fotograaf. "Er is hier echt

geen flikker te doen, dat vind ik juist het mooie. Ik heb twee bootjes, één voor zoet en één voor zout water", zegt Buijter wederom lachend. "Ik zit hier precies even ver van zee als van het dichtsbijgelegen meer, allebei liggen ze op acht kilometer afstand". Ondertussen sleutelt Buijter wat aan zijn auto, die hij een paar dagen eerder in de prak heeft gereden.

"Vlak voor het einde van het dorp woont een erg joviaal stel", vertelt Buijter, "daar zou ik ook eens gaan kijken als ik jou was".

"We vonden de naam zo grappig dat we hier zijn gaan wonen"

Middle of nowhere

Het joviale stel is helaas niet thuis, maar een paar huizen verderop is Eva Schilders (50) bezig in de tuin. "Hoe ik hier terecht ben gekomen? Via internet. Ik en mijn partner zochten een huis. We komen uit Noord-Holland en wilden in een rustige omgeving gaan wonen. Toen we dit huis in Hongerige Wolf zagen, besloten we het meteen te doen. We vonden de naam zo grappig dat we hier zijn gaan wonen", lacht Schilders. Ze woont hier nu vijf en een half jaar en het bevalt haar nog steeds uitstekend. "Kijk maar!", zegt ze terwijl ze richting de eindeloze stroken weiland wijst. Heerlijk toch? "Rust en ruimte", antwoordt Schilders als ik haar vraag

het dorp in drie woorden te omschrijven. Wederom een inwoner die moeite heeft om drie woorden te verzinnen die passen bij Hongerige Wolf. "Schone lucht. Schrijf dat maar op! In vergelijking met het westen is de lucht hier nog echt schoon. Als ik weer in het westen ben, moet ik echt aan de lucht daar wennen", vertelt Schilders. Contact met dorpsgenoten heeft ze niet. Heeft ze ook geen behoefte aan. Op de foto wil ze ook niet. Schilders is gelukkig in het rustige Hongerige Wolf. Als ik de oprit af loop van het huis waar Schilders en haar partner wonen, krijg ik een sms'je van mijn provider: "Welkom in Duitsland!". Nu beseft ik me pas écht dat ik echt in the middle of nowhere ben.

Geen voorzieningen

Niet ver van het huis van Schilders staat een huis te koop. Hier wonen Ynse Brouwer (70) en zijn vrouw Martje (66). Het stel is al 44 jaar getrouwd en woont sinds vijf jaar in Hongerige Wolf. Maar ze willen verhuizen. "Mijn vrouw heeft drie jaar geleden longkanker gekregen en we worden een dagje ouder", legt Brouwer uit. "We zijn niet meer zo mobiel als vroeger, en er zijn hier totaal geen voorzieningen. We zijn er erg afhankelijk van en willen dus in een plaats gaan wonen waar die voorzieningen wel zijn". Hun huis staat al drie jaar te koop. Toen ze het kochten hadden Ynse en Martje weinig problemen, maar sinds hun verhuizing naar Hongerige Wolf heeft het stel volgens eigen zeggen "veel pech" gehad. "Ik zou mijn huis makkelijk kwijt kunnen, maar dan zou ik te veel met de vraagprijzen moeten zakken. De crisis heeft ook hier toegeslagen, dus ik raak m'n huis maar niet kwijt". Gelukkig is het stel alleminst in Hongerige Wolf. "De mensen hier gunnen elkaar het licht in de ogen niet, het

is hier niet fijn wonen. Gisteren nog wilde de buurman me een knal verkopen omdat ik mijn elektrisch bestuurbare helikopter opstartte. Hij vond blijkaar dat ik te veel lawaai maakte. Ja, we hebben spijt van de move hierheen te verhuizen", zegt Brouwer. De geboren Amelander ("nergens is het zo mooi als op de plek waar ik geboren ben") vindt de vrijheid in Hongerige Wolf wel heerlijk, maar de gemeenschap zelf is niet makkelijk. "Omdat ik toevallig in Friesland geboren ben, kijken ze me hier met de nek aan. Friezen en Groningers, dat is water en vuur!". "Onze zoon heeft het vroeger ook moeilijk gehad omdat hij een Friese naam had. Hij is veel gepest", vult mevrouw Brouwer aan. En Ynse: "Al zouden ze me een pistool op mijn hoofd zetten, ik blijf het zeggen: verhuis nooit naar Groningen! Hongerige Wolf is een prachtige plek om te wonen als je jong en mobiel bent, maar voor ons is het hier echter moeilijk wonen", vindt Brouwer.

"Al zouden ze me een pistool op mijn hoofd zetten, ik blijf het zeggen: verhuis nooit naar Groningen!"

Ynse en Martje Brouwer willen graag verhuizen uit Hongerige Wolf

Ik besluit de fiets te pakken en aan de helse tocht terug naar Groningen te beginnen. Na een lange rit, met lichte tegenwind, kom ik rond etenstijd op de plek waar ik die ochtend ben vertrokken. Ik heb genoten van het Groninger Landschap, de verhalen die de inwoners van Hongerige Wolf met me gedeeld hebben, maar ben helemaal stuk van de fietstocht. Mijn respect voor wielrenners is vandaag enorm gegroeid. Gelukkig heeft mijn huisgenoot een heerlijke maaltijd klaar, waarna ik als een hongerige wolf voldaan de maaltijd naar binnen schuif.